

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mig, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 6 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LA LLEY DEL EMBUT.

—Jo espera y aguarda, que avuy, que demá.... y com que tenim d'obsequiarlo, per aixó no 'm despullaba.

—Anem home, no siguis salvatje, si t'agafa un costipat no t'el treu de sobre Hernan Cortés.

—Ja, noy, pero lo CORTÉS no quita lo VALIENTE.

LO PRESSEGUER.

La lley de imprenta diu lo següent:

«ARTÍCULO 1.º Serán reprimidos por los medios que se establecen en el presente decreto, los abusos que en el ejercicio de la libertad de imprenta cometan los periódicos y estén comprendidos en los párrafos siguientes:

«1.º Hacer alusiones ofensivas ó irrespetuosas, ya seadirecta, ya indirectamente, á los actos ó á las opiniones de la inviolable persona del rey. ó proferir espresiones dipresivas para cualquiera otro individuo de la real familia.

«2.º.....
¡Prou!

Alusiones directas ó indirectas ¿Entenen?
¿Ahont comensan, ahont acaban las alusiones indirectas?

¿Ahont comensa, ahont acaba 'l criteri y la quisquillositat de la lley de imprenta?

¿Per ahont tinch de comensar? ¿Per ahont tinch de acabar?

¡Pobre de mí! ¡Pobres dels periodistas!

**

Mirém alrededor nostre, busquém un objecte manso: no'ns comprometém: la cuestión avuy día consisteix en nadar y guardar la roba ¡nadém y guardém la roba!

Res avuy més manso, res mes tranquil que la naturalesa.

Y además: lo govern fá donar per tot arréu conferencias agrícolas.

¡La naturalesa!... ¡L' agricultura!

Benvingudas sigan las áncoras del nostre barco.

Floreix la primavera: lo bon temps s' acosta: me'n vaig á la torre.

**

Ja hi soch.

Deixo 'l brugit de la capital: jo vull viure tranquil: aquí lluny del mon no tinch de teme 'ls efectes de la lley de imprenta: surto á la galería, respiro l' ayre pur y embalsamat de la montanya: contemplo las gallinas qu' escataynan, los cunillets que rosegant un tronxo arrufan lo nas, com los ministerials que rosegant lo turró, no veuen la cosa massa segura.

Y allá en lo fondo del jardí contemplo 'l presseguer deliciós, cubert deflors mitj rojas y mitj blancas, lo presseguer jove, que cada istiu me regala ab sas dolsas bolas de mel y or.

**

¡Oh presseguer!

Al puesto en que tu estás plántat fá molt poch temps que n' hi havia un altre.

¡Pobre antecessor téu!

Frondots creixía, també 'm regalava sos fruits d' or, també treya flors com tú quan la primavera s' acostava, també era jove.

Pero vá morir en la flor de l' edat, porque la vida dels presseguers es curta, porque 'l presseguer es un arbre exótic que viu en aquesta terra per amor de Dèu, quan los altres arbres arriban al fort de l' edat.

**

Lo presseguer naix de un pinyol.

Brota, surt á pendre l' ayre, creix, y está un quan temps sense donar fruit.

L' escorsa del arbre es amargant.

La fruita del arbre es amargant.

Son amargants las fullas del arbre.

Y hasta 'l pinyol, lo mes íntim del fruit, (quan arriba l' hora de donarne) hasta lo pinyol té una admetá que amarga.

**

Lo presseguer creix y treu branca: las branca treuen brancallons, los brancallons se cubreixen de fullas: fins arriba que l' arbre dona sombra.

Aixó dura un quan temps.

Cad' any hi ha cullita: cad' any hi ha pressecs: cad' any hi ha alegría.

L' ufanós presseguer fá un goig qu' encanta: los fruits que dona surten á las postres y donan fi al tranquil dinar de las familias.

Pero 'l presseguer aviat se cansa de viure.

Un any brota tot ell, menos un brancalló.

Llavors es necessari, porque 'l mal no prenga péu, que 'l brancalló s' escapsi.

Al any següent ja no es un brancalló, ja es una branca.

Y aixís de branca en branca, vá 'l presseguer degenerant y perdent tot lo que constituía la séva forsa, la séva ufanía, la séva bellesa.

Ja per últim no queda mes que un brot: al any següent no hi ha altre cosa que nn tronch sech, completament inútil per immortalizarse convertintse en fusta d' obrar.

Ja l' antich presseguer se'n vá al foch, se torna carbó, 's torna cendra, 's torna res.....

**

Principi general.

Desconfieu del presseguer que per comte de pressechs treu goma.

Lluny d' enganxarse á la vida ab la goma que treu, 's desprén de la vida, camina á la mort.

Incurable malaltia es pèl presseguer, la malaltia de la goma.

No hi ha remey.

Presseguer que tréu goma..... bona nit y bona hora.

**

A pesar de tots aquests inconvenients no falta qui tréu partit del cultiu del presseguer.

Quan un arbre amenassa ab morir se n' hi planta un al costat.

Sempre hi ha qui té un presseguer de repuesto.

Quan l' un mort, ja l' altre treu ufanía.

En mes ó menos cantitat la cullita del pressec no s' interrompeix may.

L' agricultura vol previsió com totas las cosas del mon.

Ja hi dit qu' en lo recó de l' hort de la mèva torra, ahont hi creix lo presseguer que are 'm distreu y m' encanta, fá poch temps que n' hi havia hagut un altre.

¿Viurá molt temps lo que are hi creix?

La naturalesa ho dirá. Jo no faré res porque visca ni porque morí: ell mateix.

Lo dia en que s' acabi, completarem ab las observacions que se m' occorin las observacions agrícolas y purament agrícolas que deixo apuntadas.

P. K.

Nosaltres que seguim pas á pas lo que succeix á Barcelona, prou voldriam ocuparnos de una cosa qu' are está passant.

Pero fillets: las cosas que no podém tractarlas de la manera que voldriam, mes nos estimém deixarlas corre.

Y per mi ja pot corre tant com vulga, que lo qu' es jo no l' hi diré prou.

Je s' ha inaugurat un altre tramvia.

Desde la porta de Sant Pau, á l' estació del carril de Granollers ja pot anars' hi ab comoditat y sense por al vent ni á las soleyadas.

L' empresa constructora vá tenir la amabilitat de convidarnos á la inauguració, y nosaltres tenim lo deber de desitjar á la empresa totas las prosperitats á que la fan acreedora 'ls seus esforços y la séva galanteria.

Lo nou Ajuntament vá pendre possessió á las dotze de la nit del dimecres.

Ab una nit se ván fer las listas electorals á que l' Ajuntament déu la vida.

Y després digan vostés mateixos si un ajuntament aixís, no será un ajuntament nocturno.

Ja quel' Ajuntament vá neixe de nit, en agragiment á la hora del seu naixement, dispensi si l' hi demaném una cosa.

¿Que no 'ns deixi á las foscas com lo senyor Girona!

¡Llum!

Per fer las elecciones de diputats provincials, las listas segueixen tant mal girbadas com sempre.

La comissió electoral democrática de Barcelona aconsella 'l retraiment.

Y nosaltres estém al costat de la comissió democrática y desitjem que hi estigan tots los nostres correligionaris.

Deixémlos sols y abandonats com una capa vella, y per comte de cridar á las urnas, cridem: —A las urnas!

Las urnas hi han de fer mes que nosaltres.

Alló que deyan de que l' *Ateneo Barcelonés* lo tenen alguns de 'ls caps pares per una Confraria católica apostólica y romana y 'l crehuen patrimoni particular, fent tot lo possible per convertirlo en una sagristia, es veritat.

Mossen Joan Mañé y Flaquer, los reverents germans Milá y Fontanals, lo jesuita P. Rubió y Ors y alguns altres fiels no menos respetables son de dita opinió.

Y tenim per lo tant que no permetenlos sa conciencia continuar sent part de l' *Ateneo*, per ser esta una societat, com si diguessim hermafrodita, que regoneix iguals drets al error y á la veritat, han demanat á la junta ab tota la humilitat propia de tant sans vareus que 'ls borri de la lista de socios.

De tot lo qual resultarà que s' estalviaran vint rals mensuals, guanyat en cambi altres tants graus de gloria del cel y una benedició papal de las de primera forsa.

¡Perdonéu, senyor, als qui van ferrats!

Molts comissionats d' apremis recorran las poblacions de la provincia demanant contribucions atrassadas.

Estém en ple perío electoral.

Y en ple perío electoral están prohibits per las lleys aquests viatjes dels comissionats d' apremis.

Pero, gobernan los conservadors..... y si al pobre contribuyent l' apremian, *paciencia!*

Tambè l' hi apremia al govern cobrar quartos, guanyar elecciones y matar dos aucells de un tiro.

En l' any 1873, en l' época dels cantonals, lo 3 per 100 interior se cotisava á 13. 20.

En l' any 1877, després de dos anys de govern conservador, de govern d' ordre, de govern apoyat per totas las forsas del pais, lo 3 per 100 interior se cotisa á 11.00.

Ja 'u deya 'l Brusi:

«La bolsa es lo termómetro de l' opinió pública»

Un suelto que trech de un periódich de Madrid:

«Lo temporal ha derribat una de las torres petitas del Monastir del Escorial.

«Las més altas torres se troban esposadas á semblants accidents quan los temporals arrecian etc, etc, etc.»

—

—

—

—

—

—

—

Segons sembla la policia registra la casa de varios ciutadans.

En la constitució hi ha un article que diu que no s' podrà fer cap registre sense l' auto del jutge corresponent.

Pero la constitució proposa.

Y 'l conservador disposa.

D. Joan Mañé y Flaquer ha sigut nomenat individu de la comissió encarregada de fer explorar l' Africa.

Aprobem l' elecció.

L' home que va comensar sent liberal, que després va anar caminant cul-arreras fins a defensar als carlins, es just que no pari hasta al cor de l' Africa.

Tal vegada entre 'ls salvatjes, hi trobi las institucions que desitja.

La quinta s' ha aplassat 8 dias.

També s' ha aplassat l' elecció de Diputacions.

Los candidats estarán tristos.

Los quintos alegres.

Los uns tardarán vuit dias a arribar al canclero.

Vuit dias tardarán los altres a agafar 'l fusell.

Aixís es lo mon: un contrast.

Entre las poesias de un tomo que ha manat imprimir l' Ajuntament, n' hi ha una del immortal Clavé.

¿Tant escassos de poetas están los amichs del Ajuntament, que tenen d' acudir als nostres y fer fer als morts, lo que no farien si fossin vius?

Aixís son los conservadors.

Fan unas eleccions y 'ls difunts pagan lo gasto.

Fan un tomo de poesias y també pagan lo gasto 'ls difunts.

A Bélgica s' ha inventat un aparato ab ajuda del qual los mancos poden servirse de las mans.

Fins que se n' inventi un perque l' Hisenda pugui pagar encare que no tinga quartos, no anirém bé.

Los liberals no tenen de agrahir res al decret de amnistia.

Los carlins son los únichs que 'n surten favorecuts.

Los carlins son lo lastre del barco de la situació.

Los liberals son las rocas a flor d' aygua, que amenassan estrellarlo.

La funció que avuy dissapte 's dona en l' Odeon va destinada a aliviar ab los productos que donga, la sort de la esposa y mare respectivament de Pere y Anton Vila, mort lo primer en las barricadas del carrer de Ponent en 1869 y l' últim de desgracia en los fossos del Liceo.

Als bons demócratas y als que tenen una llágrima per la desgracia los hi recomaném aquesta funció.

Lo dijous de la senmana pasada tingué lloch en lo Teatro Romea l' estreno de la nova comedia d'en Federich Soler (Pitarra), titulada: *Senyora y Majora*. Lo teatro estava plé de gom a gom com sempre que s' estrena una obra del popularissim y eminent poeta, y l' éxit va ser extraordinari.

Lo públich entusiasmá aplaudí ab justicia las magníficas escenas, tipos, efectes, pensamientos y xistes de la obra, cridant al autor a las taulas, infinitat de vegadas, junt ab los actors que, tots sensa excepció, desempenyaren sos papers ab gran acert y conciencia.

No 'ls pedem dir mes, perque disposem de poch espay; vagin a veure l' *Senyora y Majora*, y quan hagi saborejat las moltas y notables bellezas que conté, quan s' hajin partit de riurer ab los xistes que s' hi troban a doll, sabrán dirnos si en aquestas curtas ratllas havem dit ó no la veritat del éxit extraordinari obtingut per la nova producció.

UN SOMNI.

A MON BENVOLGUT AMICH MANEL PALÁ.

Una nit semiant somiaba que semiaba.

Un jefe de la Cerencela.

FRANER Y GEDINA.

L'altra nit quan acababa de ficarme entre 'ls llansols, vaig senti una veu que sols a mitj cridá 'm desvetllaba.

—¿Qu' es? vaig dir; algú s' afanya per donarme mala nit?

—¿Aixecat!—¿Qu' ha succehit?

—La felicitat a Espanya.

—¿Felicitat! digui jo,

¡imposible! ¡no pot ser!

y així ho creya que per cert me vaig girar de cantó.

—¿Aisat! va dirme altra volta

aquella veu seductura

en tal moment, surt a fora

y mira, calla y escolta.—

Creuí 'l que 'm deyan. Sortí

vestit, això ni cal dirho,

y encara sembla que miró

lo que van venirme a dí.

Pèls carrers la gent ab galas

coberta, que aixó goig presta;

al lluny sentintse una orquesta,

mes aprop unas timbalas.

De distints colors banderas

duyan uns, aquells ballaban,

y en fi, no mes se trobaban

per tot caras rialleras.

¡Viva cridaban plegats,

la llibertat sempre bella!

Y altres grochs, a cau d' orella

se deyan—¿Quins disbarats!

¡Tot se pert si aixó s' aviva!

¡no hi ha remey!—No tremoli,

—Ja 'm sembla qu' hem begut oli,

—Fassi com ells, cridi viva!

Sentintho alguns feyan bots

de rabia, y 's contenian,

puig, la llibertat, sabian

que t'esse igual per tots.

—¿Ja son fora los consums!

¡Hi ha llibertat de creencias!

—¿També n' hi ha de ciencias!

¡La moral reyna ab sas llums!

¡Ja som llibres!—Com los altres

los negres viuran alegres

y llibres, que encar que negres

son sers iguals a nosaltres!

Lo remor aná creixent;

y l' entusiasme aumentaba,

y per los carrers passaba

cada vegada mes gent.

Y a pesar de lo desordre

y desconcert que jo veyia,

també miraba que 's feya

aquella cosa ab molt ordre.

Y mut de goig y sorprés

d' un cambi tant de molen,

tocant anaba a la gent

per asegurame'n mes.

Quan un company, qu' es artista,

me veu y ab forsa estremada

vingué a darm' tal abraçada

que 'm feu perdre 'l mon de vista.

—No apretis aixís, ximplet,

que 'm podrás causá un trastorn.—

Miro y ¡ay! al meu entorn

ho veig tot fosch y quiet.

—¿Horror! ¿Qué veig are? Esglay

doble horrible aixó denota.

Hi perdut l' ilusió tota;

¡aixó es lo caos, l' espay!

Aixó es la realitat

d' un desitj que molt m' afanya...

¡Quants avuy com jo, en Espanya

somnian felicitat!

ANTON DELS ASÉS.

Lo taller Embut ja no fá l' anunciada calbata.

Nosaltres sabiam que 'ls joves del taller Embut eran joves de bon humor.

Pero no tant com lo que alguns suposavan.

—¿Quina campana mes sossa! dirán vostés.

—No es estrany: are estancan la sal.

—Pero, repetirán, es que no hi ha xispa, gens de xispa.

—¿Com volen xispa, si are també estancan los mistos?

Ja tenim una font que sustitueix a la font del vell.

Es una font de ferro-colat, com tots los grans pensaments dels Ajuntaments conservadors de Barcelona.

Al cap-de-munt s' hi aixeca una farola.

L' altre dia, al véurela, 'm deya 'l meu noy:

—Papá, aquesta farola, sembla aquell tabernacle que hi ha al *Fleuri*.

—Téns raho fill meu: sino que al tabernacle del *Fleuri* hi ha set brochs, y aquí no mes n'hi ha cinch.

—Com que diuen que 'n Girona está tant per las economias ens n' ha quitat dos.

Un estranger al veure la locomotora que hi ha prop de l' Universitat, deya:

—¿No hi ha d' haber descarrilaments a Espanya, si colocan las locomotoras dalt de una pirámide a l' altura dels primers pisos!

Un literato duya un llibre a una exposició:

Lo comisionat vá dirli:

—Aquí no s' admeten llibres.

Y respongué 'l literato:

—¿Donchs que admeten aquí; esclaus?

Agrahida la empresa del Teatro Principal al reverent predicador que va anunciar desde la trona del Pi la *Messalina*, tracta de regalarli, en vista del major número de entradas que l'hi proporcioná, un roquet y un alba que s' han encarregat de planxar gratis las monjas de Santa Clara.

També 's diu que las empresas dels demés teatros se proposan demanar als predicadors en general que se servescan anunciar sas respectivas funcions, suprimint los anuncis dels diaris. La meytat del import de estos los emplearian en missas.

A Espanya 's necessita un gober fort que arrenqui las malas herbas.

Aixís ho diu un periódich de la situació.

¿Que no seria millor un govern de molta gana que se las menjés?

Un periódich ministerial assegura, sense que 'l negre de las lletres 's ruborisi que 'l govern de 'n Cánovas es liberal conservador.

Es veritat, senyors, de bó ho confesso

y ab tots sos actes francament ho proba:

molt liberal quan dona garrotadas,

conservador quan guarda las poltronas.

S' ha calat foch a la fàbrica de tabaco d' Alicante.

Pero no temin.

Lo tabaco d' estanch no crema, y tot s' ha salvat.

Sembla que a Turquía ja volen tornar a canviar de Sultan,

¡Ay ditxosos turchs!

Ja no falta qui proposa que 's crein bitllets de banch de curt valor y que s' imposi 'l curs obligatori d' aquest paper.

A Madrid acunyan quartos; pero 'ls quartos no corren.

Ja aviat no correrá mes que paper.

Jo proposo una cosa:

«Que 'ns empaperin a tots los espanyols com si fossem una habitació.»

Ha sigut detingut lo cabecilla *Ochavo*.
Ja se sap.
Allà hont lo govern hi veu un xavo á arreplegar, hi posa la má tot deseguida.
Pero molt me temo que d'aquest cabecilla n' ha de sortir un empleat dels grossos.

—D. Carlos ja ha arribat á Paris.
—No senyor está á Berlin.
Aixó ho deyan dos carlistas.
Jo: —Vaja ni en Paris ni en Berlin: lo Terso está en Berlina.

Ab motiu de l' amnistia 'l bisbe Caixal torna á la Séu.
La mitra torna al seu cap.
Y l' esperansa al cor dels carlistas.
Tot torna.

En varios districtes lutan diversos candidats ministerials.

—Tots tenen las mateixas aspiracions, deya un conservador que tot ho veu de color de rosa.

—Es veritat, l' hi responia jo: tots tenen las mateixas aspiracions, porque si fá no fá tenen tots la mateixa gana.

A Madrid no hi passa res.
No hi passen mes que 'ls bitllets de banch, y encare ab molt desquento.

Un fabricant e paper dels Estats Units diuen que ha inventat un procediment pera donar á la pasta ab que 's fabrica 'l paper un perfum especial.

D' are en avant cada períodich podrá recrear lo nas dels seus lectors al mateix temps que recrea la seva inteligencia.

Lo *Brusi* podrá encarregar una partida de paper que fassi olor de cremallot de llantia.

Lo paper de la *Crónica* farà tuf d' essencia de bergamota.

Lo de la *Imprenta de colcrem*.
Lo de la *Gaceta de Barcelona* y la *Campana de Gracia* de sofre.

Lo *Correo Catalan* de rapé.
La *Correspondencia de Barcelona* de turro d' Alicante.

Y l' *Anunciador de Catalunya* de polvos de fregar llumaneras.

¡Gloria al Senyor de las alturas!
Lo paper ja ha arribat á

11.00

¡Esperansa, espanyols, esperansa!
No tardarem á veure aquestas xifras invertidas.

Ab palla, temps y govern conservador, lo paper del Estat se cotisará á

00.11

CANTARELLAS.

Per uns ulls jo 'm moro, noya,
per uns ulls jo 'm torno boig,
per uns ulls m' agafa febra,
entene'ms pr' uns ulls de poll.

E. Y J. O.

Tant foch nena 'ls teus ulls tiran,
que si 'm miras fit á fit,
fins me sembla que 'l bigoti
fá pudó de socarrim.

G. DE A.

EPIGRAMAS

Preguutaba á una minyona
un tal Tomás Paperina:
—De que l' hi pervé á ton pare
lo ser manco, Serafina?

Y respongué la xicota:
—Sab ben poch, Sr. Tomás:
al meu pare lo ser manco
l' hi vé de faltarli un brás.

P. R.

A un pobre home tot jepich
preguntá la Magdalena:
—Com se diu company? y ab pena
digué l' home:

—'L nom que 'm dich
fá temps que 'l duch á l' esquena.

A. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Bohémica, F. Tevlac y Atam, Piom, Didot, Nelusque, J. E., A. T. y F., Ralip, Crispinet Crospis, Cairol, Magarrinyas, Saxief y R. Pujol.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá J. Monjetas: Hi anirá una pregunta.—R. Comellas: Hi anirá 'l quadrat de paraulas.—Tinter mágich: Idem los séus.—Crosispis: Insertarém lo geroglífich.—Valenti Julivert: Lo qu' envia es ben versificat; pero fluixeja.—Sine domine peri: Mirarém de complaure'l.—Embolica tronas: Una mica arreglada podrá anarhi la cansó.—Perico Matalassé: Insertarém la poesia.—Mariano Cadenet: Al últim nos ha entés: hi anirán tots dos.—A. F. O.: Está molt bé: ho insertarém.—Ciudadans Peix gros, Dó bemol, Castanyola, Tano Javini, Noy de Tarrasa, M. dis, Andreuhench, Dos panachos, Borni y Cego, Tigre del Buen Retiro, Tranquil, Saxief, Nelusque, Didot, Piom, Pallimets Poinj, Plana y Subirá, Casat ab sogre, Noy que té dos coronas, Llepizós, D. C. y E., Aurelia y Anton, Igualadí de la Rambla, Amich del Xino, Gata moixa, N. Martí, Tocason del Arbós, Valenti Catalá, Alej y Cristina, Guard y Ola, Fill del Turró, Músich de Sacá, C. de tropa rasa, Potori, Alfonso VIII, Carlí de Marranguelua, Margarita, F. de P. Mundunguillas, Dimas, Elconora, Enemych del bacallá, Menja M., A. Garcia, Economich, Gustavo 'l calavera, Estanya-paellas, C. Colom, Zarandieta, Polítich Turroner, Deixeuimiser, Camilo O., Nunoj, Julieta y Romeo, Somat y Sarrot, Pere, M. Sol y Lluna, Grauhet de Reus y Just de noms y de fetes: Lo que 'ns envian vostés aquesta semana no 'ns apiatxa.—Trenca-pinyons: Insertarém lo quadrat de paraulas.—Mestret: Idem l' anagrama.—Costoropanizado: Idem lo trenca-closcas.—Nena: Publicarém lo geroglífich.—Magarrinyas: Idem lo quadrat de paraulas.—Sensitiva: Insertarém la sinonimia.—A. Poch: No hem tingut temps de llegir l' article: si pot insertarse ja 'l veurá.—Crispinet Crospis: Publicarém lo trenca-closcas.—Ralip: Idem molta part de lo qu' envia.—J. E. Idem l' epigrama.—J. Tevlac y Atam: Publicarém lo quadrat y la sinonimia.—Bohémica: Hi anirá l' anagrama y 'l quento.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. PROBLEMA ARITMETICH.—Ne tenia 12 y n' hi quedaren 6.
2. TORTURA CEREBRAL.—*Qui calla otorga.*
3. QUINA DE PARAULAS.—T A L A S
A V A L A
L A V A L
A L A V A
S A L A T
4. SINONIMIA.—*Padró.*
5. XARADA I.—*Ca-pa-ro-sa.*
6. ID. II.—*Má-qui-na.*
7. ENDAVIDALLA.—*Compás.*
8. GEROGLIFICH.—*Los elegants en general son ases.*

Han endevinat totas las solucions lo ciudadá Matatias: menos la 3 Tinter Mágich y Deixeuimhi ser: menos las 4 y 8 Polítich Turroner y Vigilant: menos las 2 y 3 Panotxa: las 1, 5, 6, 7 y 8 Cairol y Zarandieta: las 2, 4, 5, 6, y 7 J. Monjetas: las 1, 2, 4, 5 y 7 Ciudadá Colom: las 1, 4, 5, 6 y 7 Estanya paellas: las 1, 2, 4, 6 y 7 Estripa quentos: las 1, 2, 5, 6 y 8 Peix gros; las 1, 2, 5, 6 y 7 Gustavo 'l calavera: las 1, 2, 5, 7 y 8 Un economich: las 1, 5, 6 y 7 Noy de Tarrasa y Piom: las 1, 5, 7 y 8 Fill del turró: las 2, 5, 6 y 7 Guard y Ola: las 5, 6 y 7 Noys del Colegi, Rach Ruch, J. Tevlac y Atam, Aleix y Cristina y Montangés: las 1, 5 y 7 Valenti Catalá, Crispinet Crospis y Bohémica: las 4, 5 y 7 Trenca pinyons y Tocason del Arbós: las 1, 5 y 6 N. Martí: las 2, 5 y 7 Gata-monxa: las 5 y 7 Amich del xino, Igualadí de la Rambla, R. Comellas, Aurelia y Anton, D. C. y E. y Llepizós: las 6 y 7 Noy que té dos coronas: las 4 y 7 Casat ab sogre: las 1 y 8 Amich de 'n Titi: la 1 no mes Plana y Juliá; y no mes que la 7 Economista, Poinj y Pallinstets.

SINONIMIA.

D. Jaume Tot, home tonto,
posa 'l péu sobre una tot,
y tot una serp molt grossa
que l' hi dona un susto gros.

LA TAMENDI.

TORTURA CEREBRAL.

Matá un cassador dotze perdius, y vivas se las endugué á casa seva. A veure: espliquin com comprenen que aixó puga ser aixis.

P. VILANOVA.

TRENCA-CLOSCAS.

Resa macu.

Ab aquest imperatiu formar lo nom de una senyora molt d' actualitat.

PELEGRÍ SEGLAR.

PROBLEMA NUMÉRICH.

Combinar las xifras 1, 2, 3 y 4, de manera que contadas vertical, horizontal y diagonalment, dongan una suma igual á 10.

MARIANO CADAMET.

XARADA

I.

Cap al carrer del *segona*
lo meu *hu* sempre s' inclina,
perque hi viu allí una nina
que 's diu *tres* y es molt bufona.

Es modeló d' honradés,
llegeix ab gran perfecció:
sab molts comptes (mes que jó)
y escriu ab molta *hu-dos-tres*.

CÓMICH D' HORTA.

II.

Desde 'l moment que *segona*,
que ma novia té *primera*,
¡quanta de *tot* de panera!
Y aixó que sembla una mona
de repetida *tercera*.

RABACÓ Y C.^a

ENDAVINALLA.

Jo tot sol soch molt petit
y ab un altre igual som grans,
continuant sent com avants.
Endavinam aixerit.

C. DE ANGUNIAS.

GEROGLIFICH.

K I P O K

K p a K

O M P

R A P O

K K

P A

P A

G A

AZULINA.

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.